

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, IČ 67010041,
sídlem Körnerova 2192/2, 602 00 Brno,
zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou,
sídlem Vodičkova 704/36, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
sídlem Vršovická 65, 110 10 Praha 10

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 16.200,- Kč k rukám advokátky JUDr. Petry Humlíčkové ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobci se vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení.
- IV. Žalobce se vyzývá, aby do jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo bankovního účtu, na který by mu měla být poukázána soudem vracená část zaplaceného soudního poplatku.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, která spočívala v tom, že žalovaný poté, kdy Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 10. 2024, č. j. 31 A 1/2023-126, zrušil a vrátil k novému projednání předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č.j. MZP/2022/560/727, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 7. 2. 2022, č. j. JMK 181672/2021 podle zákona č. 114/1992 Sb. pro Vodní dílo Nové Mlýny.
2. Žalobce dne 27. 3. 2025, tj. po téměř 4 měsících čekání na nové rozhodnutí žalovaného po obdržení zrušujícího rozsudku, zaslal ministru ŽP proti ukončení nečinnosti žalovaného žádost dle ust. § 80 správního řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

3. Jelikož ani na tuto nebylo reagováno ve lhůtě, podal žalobce dne 8. 8. 2025, tj. po dalších 5 měsících čekání na rozhodnutí ministra, správní žalobu proti nečinnosti dle ust. § 79 s. ř. s.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost a poukázal na to, že dne 13. 8. 2025 bylo vydáno rozhodnutí ve věci. Žalovaný dále uvedl, že žalobce ve své žalobě neinformoval soud o podstatné skutečnosti, a to, že rozsudek KS Brno č.j. 31 A 1/2023-126 datovaný 23. 10. 2024, jímž byl zrušen výrok 3) rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2022, č.j. MZP/2022/560/727 a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání, byl napaden Povodím Moravy s.p. - osobou zúčastněnou na řízení, kasační stížností u Nejvyššího správního soudu, která byla zamítnuta rozsudkem ze dne 25. 6. 2025, č.j. 4 As 248/2024-37.
5. Žalovaný dále uvedl, že s kasačními důvody souhlasil, neboť byl (a stále je) přesvědčen o správnosti dosavadního postupu správních orgánů. Námitky spolku jsou vesměs formalistické. Žalovaný tedy čekal na rozsudek NSS, bohužel nedopatřením (v mezidobí na přelomu let 2024 a 2025 se OVSS IV byl nucen přestěhovat na novou adresu) nevydal usnesení o přerušení řízení. Rozsudek NSS s vyznačením právní moci a se spisem byl žalovanému doručen až dne 7. 7. 2025. Žalovaný vydal ve věci rozhodnutí dne 13. 8. 2025, jež nabylo právní moci dne 25. 8. 2025 a vrátil Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru ŽP, spis.
6. Žalobce sdělil, že dne 25. 8. 2025 obdržel od žalovaného rozhodnutí ze dne 13. 8. 2025, č. j. MZP/2025/240/1962, kterým bylo na základě výše cit. rozsudku krajského soudu ze dne 23. 10. 2024, č. j. 31 A 1/2023 – 126, rozhodnutí KÚ ze dne 7. 2. 2022, č. j. JMK 181672/2021 zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.
7. Žalobce proto vzal podanou žalobu zpět v plném rozsahu, a to z důvodů pozdějšího chování žalovaného a požádal o přiznání náhrady nákladů řízení, které vyčíslil na 16.200 Kč.
8. Podle ust. § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *může navrhovatel (žalobce) vzít návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.* Podle ust. § 47 písm. a) s. ř. s. *soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.* Protože došlo v daném případě ke zpětvzetí podané žaloby předtím, než soud rozhodl, postupoval soud podle § 47 písm. a) s. ř. s. a řízení zastavil.
9. Protože se žalobce domáhal náhrady nákladů řízení, zabýval se soud otázkou, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro jejich přiznání.
10. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. platí, že *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, je-li řízení zastaveno. Vzal-li však žalobce podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo je-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“*
11. Dle judikatury správních soudů (viz Rozsudek NSS ze dne 18. 2. 2011, č. j. 5 Ans 5/2010-49, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 2. 2021, č. j. 11 A 119/2020 - 21), nelze při posuzování otázky, zda lze přiznat náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 3 věty druhé s.ř.s., vycházet pouze ze skutečnosti, že v žalobě tvrzená nečinnost byla odstraněna. Je nutno výhradně pro účel posouzení otázky důvodnosti přiznání náhrady nákladů řízení posoudit, zda žaloba by jinak byla důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

12. Dle ust. § 79 s. ř. s. *„ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.“*
13. V rozhodnutí rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59 se uvádí, že z ust. § 79 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že *„podmínkou řízení o žalobách na ochranu proti nečinnosti je skutečnost, že žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu“*. Z uvedeného se dovozuje, že prostředky k ochraně musí být před podáním žaloby nejen uplatněny, ale musí se ukázat, že byly uplatněny bezvýsledně. *„Ust. § 79 s. ř. s. reflektuje zásadu subsidiarity správního soudnictví, které vychází z toho, že správní orgány musí mít možnost zjednat samy nápravu, a teprve tehdy, když tak neučiní, může nastoupit ochrana soudní. Využití prostředků ochrany ve správním řízení je podmínkou řízení o nečinnostní žalobě. Tuto podmínku musí žalobce splnit již v době podání žaloby, k dodatečnému splnění v průběhu řízení před soudem se nepřiblíží.“*
14. Žalobce doložil, že žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterou adresoval ministroví, učinil podáním ze dne 27. 3. 2025. Dnem, kdy došlo k doručení této žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, bylo zahájeno řízení o této žádosti na základě § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
15. Ochrana před nečinností správního orgánu je obecně upravena v § 80 správního řádu. Podle § 80 odst. 1 správního řádu, *nevydává-li správní orgán rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, nadřízený správní orgán učiní z moci úřední opatření proti nečinnosti, jakmile se o tom dozví*. Správní řád v ust. § 80 výslovně neuvádí lhůtu pro vydání rozhodnutí o opatření proti nečinnosti nadřízeného správního orgánu. Je tedy nutno vycházet z ust. § 71 odst. 3 správního řádu, který stanoví obecnou třicetidenní lhůtu od zahájení řízení, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ans 8/2009-149, konstatoval, že: *„Účastník řízení může podat žalobu na ochranu proti nečinnosti až teprve poté, kdy byla jeho žádost neúspěšná. O neúspěšnosti své žádosti se účastník řízení dozví zejména v situaci, kdy vyčká na rozhodnutí nadřízeného správního orgánu a toto rozhodnutí mu bude zákonem předvídatelným způsobem oznámeno. Určité okolnosti však mohou vzniknout v případě, kdy 'nedočkavý účastník' na takové rozhodnutí nevyčká a žalobu na ochranu proti nečinnosti podá krátce po uplatnění opatření proti nečinnosti, popřípadě kdy nadřízený orgán vůbec o jeho žádosti nerozhodne. Vzhledem ke skutečnosti, že správní řád výslovně nestanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, je podle zdejšího (NSS) soudu třeba vycházet z § 71 odst. 3 správního řádu a tam stanovené obecné třicetidenní lhůty. Tento závěr Nejvyššího správního soudu podporuje i okolnost, že § 80 správního řádu předpokládá, že nadřízený správní orgán vydává ve věci žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti usnesení, které je rozhodnutím, na něž se v případě nestanovení jiné zákonné lhůty aplikují lhůty podle § 71 odst. 3 a především pak základní lhůta třicetidenní. Zdejší soud však podotýká, že pro zvláště složité případy nevylučuje na základě § 71 odst. 3 správního řádu aplikaci lhůty delší. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že se jedná o problematiku nečinnosti, podle jeho názoru je však i v tomto případě třeba poskytnout nadřízenému správnímu orgánu přiměřený časový rámec pro řádné rozhodnutí o žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. S ohledem na shora uvedené je proto žádoucí, aby účastník řízení*

před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti vyčkal uplynutí alespoň obecné třicetidenní lhůty.“

16. V daném případě je nutno konstatovat, že lhůta pro vyřízení žádost žalobce o opatření proti nečinnosti uplynula dne 27. 4. 2025. Do toho data byl nadřízený správní orgán oprávněn rozhodnout o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu a určit lhůtu, do kdy má správní orgán rozhodnout. Žalovaný k tomu ve svém vyjádření ničeho neuvedl a zřejmě o žádosti vůbec nerozhodl.
17. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalobce mohl domáhat ochrany proti nečinnosti u správního soudu po uplynutí 30ti denní lhůty k vyřízení žádosti. Žaloba byla podána až dne 8. 8. 2025, a nezbývá proto než učinit závěr o tom, že podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku pro řízení před správním orgánem byla splněna.
18. Soud se dále zabýval námitkami žalovaného, že ve věci nerozhodl v zákonné lhůtě, jelikož byla podána kasační stížnost, a jen nedopatřením nebylo rozhodnuto o přerušení řízení, a tedy otázkou, zda byla žaloba důvodná.
19. Soud má předně za to, že ust. § 64 s. ř. upravující přerušení řízení s podáním kasační stížnosti jako s důvodem pro přerušení řízení nepočítá. V této věci by bylo možné uvažovat pouze o písm. c) ust. § 64 odst. 1 správního řádu, dle kterého *správní orgán může řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce.*
20. V řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné se však nejednalo o předběžnou otázku ve věci, ale o věc samotnou. I kdyby se však jednalo o předběžnou otázku, mimořádný opravný prostředek není důvod pro přerušení řízení, viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2015, č.j. 9 A 60/2011 – 75, jehož právní věta zní: *„Podání mimořádného opravného prostředku proti pravomocnému odsuzujícímu rozsudku pro spáchání úmyslného trestného činu v souvislosti s výkonem exekuční činnosti (dovolání k Nejvyššímu soudu) není důvodem pro přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004 o odvolání exekutora podle § 15 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 8 písm. a) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti.“*
21. I kdyby takový postup možný byl, dle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2016, .č. j. 2 A 22/2016 – 101, *postup, kdy správní orgán, aniž by správní řízení přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 57 odst. 2 správního řádu, vyčkává při svém rozhodování na jiné rozhodnutí a překročí tak zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, zakládá jeho nečinnost.*
22. Soud si je vědom skutečnosti, že v případě úspěchu kasační stížnosti a možného „oživnutí“ rozhodnutí žalovaného by se jeho nové rozhodnutí dostalo do rozporu se zásadou *non bis in idem*, která brání tomu, aby o jedné a téže věci mohlo být rozhodováno dvakrát, eventuálně vícekrát. Taková situace byla v minulosti judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně označena za nežádoucí a instituty příslušných správních procesních předpisů obtížně řešitelnou (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS nebo rozsudek ze dne 10. 10. 2013, č. j. 9 Afs 71/2012 – 34).
23. Soud má však za to, že je možné následně se s tímto problémem, pokud nastane a NSS rozhodnutí krajského soudu zruší, vypořádat a možným budoucím nežádoucím následkům v podobě existence dvou pravomocných rozhodnutí v téže věci, která závažným způsobem ohrožuje právní jistotu účastníků soudního řízení, zamezit a to právě prostřednictvím správní žaloby proti v pořadí druhému rozhodnutí, které je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

v rozporu s touto zásadou, viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2024, 3 A 38/2024- 67.

24. V projednávané věci podala kasační stížnost osoba zúčastněná na řízení, která návrh na odkladného účinku kasační stížnosti nepodala. Až do doby rozhodnutí o vyhovění kasační stížnosti ve věci tedy bylo rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 23. 10. 2024, č.j. 31 A 1/2023-126 závazné, nezměnitelné a mělo se na ně pohlížet jako na správné. Proto zrušil-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, bylo povinností tohoto správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, že je ve věci podaná kasační stížnost.
25. Tento závěr zaujal Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006-49, jehož právní věty zní:
 - I. Zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.*
 - II. I správní orgán může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv.*
 - III. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s.*
26. Soud proto konstatuje, že zde ve skutečnosti, že byla podána kasační stížnost a žalovaný s rozhodnutím krajského soudu nesouhlasil, neshledal důvod pro závěr, že žaloba byla podána nedůvodně.
27. Soud tak s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro to, aby soud žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť v souladu s výše uvedeným bylo řízení zastaveno na základě zpětvzetí žaloby žalobcem pro pozdější chování žalovaného. Proto soud rozhodl tak, že žalobce má právo na náhradu nákladů řízení na základě ust. § 60 odst. 3 s. ř. s.
28. Tyto náklady představují náklady na nevrácený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč; dále pak odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za tři úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení, za podání žaloby a její zpětvzetí (3 x 4.620,- Kč dle § 7 advokátního tarifu). Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 460,- Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je zástupce žalobce plátcem DPH. Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 16.210,- Kč.
29. O vrácení části soudního poplatku zaplaceného z podané žaloby rozhodl soud podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož „soud v případě, že bylo řízení zastaveno před prvním jednáním, vrátí z účtu soudu zaplacený soudní poplatek snížený o 20 %, nejméně však o 1.000 Kč“.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Protože žalobce v této věci zaplatil za žalobu soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, po snížení o 1.000,- Kč zbývá k vrácení část soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč. Tato částka bude vyplacena žalobci z účtu Městského soudu v Praze na účet, který žalobce soudu sdělí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 12. září 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.